

HERÄTTÄJÄ-YHDISTYKSEN
VALTAKUNNALLINEN KUORO
TÄYTTÄÄ

50 VUOTTA

**Kuorolaisten lempivirret ja muut
muistot**

Tekstit: Kaisa Lindewall, Marjatta Pulkkinen ja Mari Teinilä

Kuvat: Mari Teinilä

Vuosikymmenten varrella Herättäjä-Yhdistyksen valtakunnallisessa kuorossa on ollut satoja laulajia eri puolilta Suomea. Herättäjäjuhlien lisäksi neljä kertaa vuodessa pidettäviin harjoituksiin kokoontuu nykyään kerrallaan jopa 80 laulajaa. Kokosimme oheiseen juttuun kuorolaisten muistoja vuosien varrelta. Veisaamisen ohessa on naurettu ja itketty.

Kuoro täyttää tänä vuonna 50 vuotta. Lämpimästi tervetuloa kuoron juhlakonserttiin herättäjäjuhlilla Salossa lauantaina 5. heinäkuuta kello 20 Uskelan kirkossa.

Aila ja Hannu Litola, Nivala: Yhteinen harrastus tuo iloa

Matkalla Saariselän körttivaellukselle bussissa oli vain vastakkaiset paikat vapaana. Niin me kaksi leskeä tutustuimme toisiimme vuonna 2005. Paluumatkalla vaihdoimmekin jo puhelinnumeroita.

Olimme Raudaskylässä kuuntelemassa Herättäjä-Yhdistyksen valtakunnallisen kuoron konserttia vuonna 2011. Konsertin jälkeen menimme kysymään Samuli Korkalaiselta, voisimmeko liittyä mukaan. Samuli vastasi, että sekaan vaan. Jos jotakin ette osaa, laulakaa vähän hiljempaa. Oulun juhlilla sitten tulimme mukaan kuoroon ja konserttiinkin melkein kylmiltään. Nuotit sentään olimme saaneet etukäteen. Se oli hyvä ja innostava kokemus, ja siitä lähtien olemmekin olleet mukana kuorossa.

Kuoroleireillä on aina niin mukavaa, että jälkeen päin hymyilyttää vielä ainakin pari viikkoa.

Lahden herättäjäjuhlilla sattui hauska tapaus: istuskelimme juhla-alueella, ja siihen tuli pari nuorta miestä kysymään, voisivatko haastatella meitä. Emme uskoneet, että juttua julkaistaisiin missään. Seuraavana päivänä nivalalaiset tuttumme tulivat näyttämään Aamulehteä, jossa oli iso kuva ja juttu meistä ”patakörttisistä”.

Lempivirtemme on Siionin virsi 175 *Herra siunaa kotia*. Se oli meidän häävирtemme.

Mirjami Hyttinen, Pori: Kuoro on kuin iso perhe

Olen uusi kuorolainen. Puolisoni kuoli vajaa vuosi sitten, ja kuorossa laulava sisareni houkutteli minut mukaan, jotta saisin jotain mukavaakin tekemistä surun keskelle.

Olen kasvanut isossa perheessä ja kotona on laulettu rukoilevaisten perinteeseen kuuluvia virsiä. Siionin virsissä on paljon samoja tuttuja virsiä, joskin Siionin virsien niekkuvat sävelet ovat vähän vieraampia. Ensimmäisellä leirillä Aholansaarella kaikki alton stemmat olivat uusia ja tuntuivat melkein mahdottomilta oppia, kun tahti oli niin kova. Seuraavalla leirillä laulamisesta alkoi jo nauttiakin.

Ison kuoron keskellä minulle tulee aivan euforinen olo, olen kuin perheen sylissä. Varsinkin Vaajakosken kirkon veisuumessussa tuntui, että virren pauhu kannatteli aalloillaan koko seurakuntalaivaa. Moni virsi jäi soimaan kotimatalla ja seuraavana päivänäkin. Vanhoissa virsissä sanoitetaan koskettavasti elämän rikkinäisyyttä ja rosoja ja kuitenkin niissä on lääkitsevää voimaa. Vaikka me laulaessamme toisaalta kannamme virsiperintöä, niin toisaalta virsien perintö kantaa meitä.

Lempivirteni on virsi 254 *Käy Herra meitä siunaamaan*.

Tämä voisi olla vaikka oma hautajaisvirteni. Siinä on minusta lohdullinen ajatus yhteydestä jälkeenjäävien perheenjäsenten kanssa. Ajatus sopii myös tähän kuoroyhteisöömme. Se on kuin iso armollinen perhe, jossa jokainen saa olla mukana omine taakkoineen ja murheineen, ja kaikki saamme yhdessä jatkaa matkaa turvaten Vapahtajaamme.

Liisa Pakkanen, Rælingen Norja, Porin Reposaaari: Pitkämatalainen kuororeissaaja

Tunsin jollain tavalla itseni jo lapsuudessa kahden maan kansalaiseksi, sillä meidän perheemme oli luultavasti ainoa, jossa Porin Reposaaressa veisattiin Siionin virsiä. Rippileirinkin kävin Aholansaaressa, ja siellä tutustuin Helena Peltoseen. Olin valmistuttuani fysioterapeutiksi muuttanut asumaan Norjaan. Espoon herättäjäjuhlilla vuonna 2008 Helena ehdotti, että minäkin liittyisin Herättäjä-Yhdistyksen valtakunnalliseen kuoroon, jotta tapaisimme ainakin neljä kertaa vuodessa, eikä vain kerran vuodessa Herättäjäjuhlilla. Niinpä liityin kuoroon vuonna 2013.

Minulla ei ole aikaisempaa kuorotaustaa, joten pitkästä matkasta huolimatta olen osallistunut kaikille kuoron harjoitusleireille pysyäkseni vauhdissa mukana. Matkat ovat sujuneet aina hyvin, en ole edes myöhästynyt kertaakaan, vaikka matka Norjasta Suomeen on pitkä ja monivaiheinen. Suomen päässä olen yleensä saanut kyydin joltain. Nämä kimppekyydit ovatkin olleet tosi mukavia, kun on tutustunut uusiin ihmisiin ja nähnyt monia paikkoja.

Enoni Matti Korpelan kyydissä kuljin Porista monet kerrat. Melkoisen jännittävä kokemus oli kerran tammikuussa, kun ajettiin Aholansaareen jäätietä pitkin. Jäällä oli vettä ja vesi roiskui korkealle auton kylkiin. Hyvin päästiin silloinkin perille, kun Matti ajoi vakaasti ja pelkäämättä tasaista vauhtia.

Luonnollisesti minua koskettava virsi on 243 *Kahden maan kansalainen*, koska olen ihan konkreettisesti kahden maan kansalainen. Ehkä vielä läheisempi virsi on virsi 227 *Mua siipeis suojaan kätke*. Sitä olen laulanut iltavirtenä omille lapsilleni ja myös norjalaisille lapsenlapsilleni, jotka osaavat sen suomeksi, vaikka eivät muuten puhu suomea ollenkaan.

Anneli Nyrhinen, Seinäjoki: Nuoriso vauhdissa

Liityin valtakunnalliseen kuoroon Seinäjoen HY-kuoron riveistä, jossa olin aloittanut vuotta aiemmin. Siitä on 32 vuotta. Toinen isompi kuoro rinnalla kiinnosti, koska siinä oli jo tuttuja laulajia. Ensimmäinen harjoitusleirini oli Leppävirralla, mutta sieltä ei ole jäänyt mieleen mitään erityistä eikä oikein myöhemmiltä vuosiltakaan. Ehkä se kertoo, että kuorossa on ollut aina mukavaa ja tasaisen hauskaa.

Yhtenä talvena Aholansaarella lasketeltiin potkukelkoilla mäkeä alas, Annantuvalta jälle asti. Pohojalaasille siinä oli riemua kerrakseen.

Meitä oli silloin puolitusinaa kuoron keski-ikään nähden nuoriso-osastolaista. Naiset istuivat kyydissä ja miehet lykkäsi. Pimeä ilta ja pakkasta, mutten muista, oliko kuutamo. Potkurilla alas, jalan ylös ja sama uudestaan.

Hikihän siinä tuli. Myöhemmin pikkuisen kuului, että oli pidetty meteliä. Muutama oli ollut sitä mieltä. Nyt siitä on jo niin kauan, että voi syystä hymyillä. Nuoriso-osasto vauhdissa!

Lempivirsi kuorossa: *Särkyköön nyt sydämeni*. Se vain tulee silloin tällöin mieleen ja sitä hyräilen.

Kyllikki Miettinen, Leppävirta: Katso johtajaa!

Tulin kuoroon 1987, joten olen ehtinyt laulaa viiden eri johtajan aikana. Jokaisella heistä on ollut omat vahvuutensa ja hauskuutensa.

Väinö Viitasalo oli huumorijohtaja. Jos hän huomasi, ettei kuoro jaksanut seurata häntä, hän huomautti: Helvi Viitasalo, katso johtajaa! Sanat menivät vaimolle, mutta kaikki tiesivät, mistä on kyse.

Onni Pääkkönen puhui tenoreista ja miehistä. Ehkä ajatteli tenoreita poikasina – ei muuten, mutta korkean äänialan vuoksi. Pekka Mäntymaalla oli hyvä rytmitaju ja mustat lakeerikengät. Niillä hän steppasi, että kuoro pysyisi varmasti rytmissä.

Samuli Korkalainen kehotti hengittämään ”ruusun tuoksua pötsin uumeniin”. Se tarkoitti hyvää asennetta ja asentoa. Nyt meitä johtaa Petra Perttula, jonka iloinen ilme luo turvallisen olon ja vapaan ilmapiirin. Sama koskee varajohtajaa Miina Meurmania.

Kerran kävi muuten niinkin, että kuorolainen lähti leiriltä Aholansaaresta synnyttämään. Lapsesta tuli kuoron kummipoika.

Lempivirteni kuorossa: *Kiitos, Karitsa kuollut*.

Pekka Mäntymaan aikana konsertti loppui aina siihen. Kun johtaja liikuttui, ei itsekään voinut olla liikuttumatta.

Juha Mäntymaa, Oulu: Kumpia enemmän?

Liityin kuoroon, kun johtajana oli setäni Pekka Mäntymaa. Vuosi oli 2004. Malla-sisko oli mennyt pari vuotta aiemmin, ja nyt tulimme Matti-veljen kanssa. Pekka tiesi meidät ja muutenkin meitä odotettiin. Se tuntui mukavalta, jäi mieleen.

Laulamisessa oli ollut kymmenen vuoden tauko. Ensimmäisen kerran oli menty Pekan johtamaan Tuiran kamarikuoroon. Silloin olin ensimmäistä vuotta yliopistossa ja Matti abiturientti.

Pekan johtamistyylillä oli innostava. Valtakunnalliseen kuoroon odotettiin, kun meistä haluttiin vahvistusta bassoon.

Vuonna 2007 mukana oli seitsemän Mäntymaata. Toinen yleinen sukunimi oli Malkamäki. Välillä käytiin leikkimielistä kisaa, kumpia on enemmän. Taidettiin voittaa vuorotellen.

Jäin pois, kun aloitin Oulun tuomiokirkon kamarikuorossa. Kaksi kuoroa rinnakkain olisi ollut liian haastavaa. Nyt olen palaamassa, koska kyse on herännäiskuorosta. Se musiikki on lapsuudessa imettyä. Ja siellä on paljon tuttuja, myös Malla-sisko.

Lempivirsi kuorossa: *Kahden maan kansalainen*.

Sitä on laulettu meillä suvussa, hautajaisissa ja muutenkin. Siinä on vahvat sanat, körttiläisyyden nöyrää ydintä. Ne koskettavat.

Heikki Hurskainen, Nivala: Muisto kuoroharjoituksista

Olen melko uusi Herättäjä-Yhdistyksen valtakunnallisen kuoron jäsen. Olen ollut mukana kolmissa harjoituksissa ja kahdessa esiintymisessä.

Läksin ensimmäisiin harjoituksiin Karhunmäkeen eläkeläisen pikku kiireiden keskeltä, enkä tullut ajatelleeksi, mitä pitäisi ottaa mukaan. Majoitus siellä oli kahden hengen huoneissa. Kun illalla avasin vuoteen, paljastui totuus: ei ollut lakanoita! Tiesin, että Karhunmäen toimintakeskusta pyöritettiin paljolti talkoovoimin, joten eihän siellä voinutkaan olla hotellitason palveluita. Ryntäsin siitä paikasta vastaanottoon, mutta sen ovi oli kiinni. Oli siis nukuttava ilman lakanoita. Ajattelin, että oli sitä tullut elämän aikana nukuttua monenlaisilla vuoteilla.

Kun aamulla menin respasta kyselemään lakanoita, virkailija kysyi hämmästyneenä: ”Mitenkäs sinä viime yönä nukuit?”

Vastasin kysymyksellä: ”Koetappa arvata!”

Siionin virsistä ehkä läheisin on numero 44 *Suo, Jeesus paras opettaja*.

Aikoinaan se oli saarnavirteni, jonka Nivalan seurakunta lauloi äänissä ilman säestystä, joten seurakunta on veisannut sen minun sydämeeni.

Helena Peltonen, Jyväskylä: Osana veisaavaa ystäväkansaa

Koskettavin kuoromuistoni HY:n valtakunnallisen kuoron ajalta on ensimmäiseltä harjoitusviikonlopulta. Konsertin päätteeksi kuulijat yhtyivät totuttuun tapaan kiitosvirteen Herraa hyvää kiittäkää.

Kokemus oli sanoin kuvaamattoman väkevä, voimallinen ja koskettava. Se sai padot murtumaan ja vedet valumaan silmistäni valtoimenaan. Sinä hetkenä ymmärsin konkreettisesti, mikä on virren voima, miksi olen ja haluan jatkossakin laulaa tässä kuorossa, jatkaa tätä isovanhempieni ja vanhempieni veisuun perinnettä. Nyt on minun vuoroni. Sama tunneryöppy – ei ehkä aina niin voimakkaana kuin ensimmäisellä kerralla – on toistunut jokaisen konsertin kiitosvirren yhteydessä. Saan olla osa tätä veisaavaa ystäväkansaa.

Yksi minulle rakkaista virsistä on numero 20 *Silmäisi eteen, Jeesus*.

Olin ehkä 12-vuotias ja hiljattain oppinut kyseisen virren. Istuin mummolassa seurapenkissä ja tosi jännittyneenä rohkaistuin ehdottamaan sitä seuravirreksi. Siitä saakka tällä virrellä on ollut erityinen sija sydämessäni.

Elina Malkamäki, Helsinki: Virsi tepsii aina

Koskettavin muistoni on Vaasan herättäjäjuhlilta kuoron konsertista, jossa kahden muun kuoron kanssa lauloimme konsertin loppuksi ”Tulkoon tie sinua vastaan”. Se oli väkevä yhteisyyden kokemus, jossa toivotimme toisillemme kaikkea mahdollista hyvää ja kaunista.

Olen laulanut kuorossa kuusi tai seitsemän vuotta, vaikea sanoa tarkasti kun korona sotki ajantajun.

Rakkain Siionin virteni on *Viimeisen laulun vielä laulan, ennen kuin matkaa jatketaan.*

Joskus kun tunnen tarvetta itkeä, itku ei tulekaan; silloin tämä virsi tepsii aina.

Tapio Pastila, Vantaa: Matkat ovat olleet parhaita

Kun vuoden 2010 syksyllä aloitin Herättäjä-Yhdistyksen valtakunnallisessa kuorossa, siinä oli Turusta ja sen Varissuolta vahva edustus. Kuljimmekin kuoron harjoituksissa yhteiskyydillä Markku Armilan Kiällä. Minutkin, mynämäkiseksi tuona syksynä muuttunut, hyväksyttiin mukaan tuohon varissuolaisten joukkoon.

Laitilan körttiköörin rinnalle tuli minullekin sitten tuo kuoro. Varissuolta olivat Kerttu Vihantola, Tellervo Saksman ja Markku. Joskus kyydissä saattoi olla myös Turun keskustasta Eeva Kulmala tai naantalilainen Riitta Salokannel.

Varsin riemastuttavaa matkaseuraa oli siis yllin kyllin tarjolla. Muisteltiin menneitä ja käytiin läpi Siionin moninaista laumaa menneiltä vuosikymmeniltä. Noilta matkoilta sain kaiketi kimmoketta liittyä Facebookiin. Kerttu on siinä niin haka ja hänen mainintansa siitä että, miten muuten voisin olla yhteydessä lastenlapsiini, innoitti minuakin.

Nuo 11 matkaa sinne ja takaisin ja jopa ne huikeat ”saunomiset” omalla tärkeällä paikallaan. Kiitos Markku ja Kerttu ja körttiläistä epäkörttiläisyyttä joskus omalla lisällään tuonut Tellervo! Ja Riitta myös. Ja jotkut muutkin. ... Mutta Markun ja Kertun kanssa on aina ollut yhtä valtavaa körttiläistä ylös rakentumista nuo kaikki kuoreissut.

Rakkain Siionin virteni on *numero 112, Nyt tuhlaajapoika, jo nouse ja käy.*
Perusteluna jokaisen säikeistön päätössäe: Jeesus vaivaiset syntiset korjaa.

